

2. ΧΤΥΠΩ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Χτυπῶ τὴν πόρτα τοῦ Θεοῦ
χτυπῶ τοῦ Παραδείσου
βορηάς ἦρθε καὶ φύσηξε
κι ἄνοιξε τὴ δική σου.

Ὅσα σκαλιὰ κι ἄν ἀνεβῶ
κι ὅπου ἡ καρδιά μου φτάνει
θὰ μὲ κρατᾷ τὸ χέρι σου
Χριστέ καὶ Μακρυγιάννη.

Χτυπῶ τὴν πόρτα τοῦ Θεοῦ
σέ μακρυνὸ ξωκλήσι
μά δέ μ' ἀκούει μὲ τὸ βορηά
καὶ τὸ κερὶ θὰ σβήσει.

3. ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

Τ' ἀηδόνια πιά δέν θ' ἄρθουν στὴν Ἰθάκη
μά πέρασμα θὰ ἔχει ἡ ζωὴ
ὁ κόσμος ὅλος εἶναι μιὰ γιορτὴ
ἀπ' τὴ Τριπολιτσά στὸ Δερβενάκι.

Τῆς λησμονιάς τὸ χόρτο δέν φυτρώνει
στά Γιάννενα, στὴν Ἄρτα, στὸ Μοριά
σάν ἀγκαλιά καὶ σάν κληματαριά
ὁ δεκαπεντασύλλαβος ἀπλώνει.

Χωρὶς ψωμὶ καὶ δίχως καρυοφίλι
μονάχος θὰ μιλήσεις στὸ Θεό
μιὰ Κυριακὴ ξημέρωμα Βαγιῶν
ἔσὺ φωτιά κι ὁ κόσμος τὸ φυτλί.

Σάν πᾶς στήν Ἀλεξάνδρεια

Σάν πᾶς στήν Ἀλεξάνδρεια
καί φθάσης στό λιμάνι
νά πῆς τά χαιρετίσματα
πού κόμπο σοῦχω κάνη.

Νά στείλω μάγια μυστικά
γραφή μαλαματένια
στό σπῖτι τῆς ἀγάπης (μου)
πού μ' ἔφαγε ἡ ἔγνοια.

Σάν πᾶς στήν Ἀλεξάνδρεια
γιά κάνε μου (τή) χάρη
ἀγόρασε μου βάλσαμο
καί σκόνη κεχριπάρι.

Σάν πᾶς στήν Ἀλεξάνδρεια
νά μὴν τό λησμονήσης
τήν ζωγραφιά της τήν παλιά
γιά μένα νά ζητήσης.

Πᾶμε καὶ μεῖς

Στίχοι: Ἰάκωβου Καμπανέλλη.

Μουσική: Σταύρου Σαρχάκου.

Ἀπὸ τὸ θεατρικὸ Ἔργο:

"Τὸ μεγάλο μας τσίρκο"

Πᾶμε καὶ μεῖς
στὴν ἀύλῃ τοῦ Φθινόπωρου
πίσω ἀπ' τὰ πετρωμένα
στάχια τοῦ καλοκαιριοῦ.

Πᾶμε καὶ μεῖς
στά παιδιὰ πού κοιμήθηκαν
κάτω ἀπ' τὰ ματωμένα
νύλια τοῦ περιστεριοῦ
πᾶμε μαζί στὴν ἀύλῃ
πού μεγάλωσαν.

Δυὸ παιδιὰ ἐρωτευμένα *dis 3*
δυὸ παιδιὰ τοῦ καύμοῦ.

Ἵορέστη ἀπ' τὸ Βόλο
Μαρία τῆς Σπάρτης *2*
γυρεύω τὸ γιό μου.

Ἵορέστη ἀπ' τὸ Βόλο
Μαρία τῆς Σπάρτης *3*
γυρεύω τὸ γιό μου. *Χρῆστος.*

Μαρία τῆς Σπάρτης
Ἵορέστη ἀπ' τὸ Βόλο
τὴν κόρη μου θέλω.

Μαρία τῆς Σπάρτης
Ἵορέστη ἀπ' τὸ Βόλο
τὴν κόρη μου θέλω.

ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ ΣΤΕΚΟΣΟΥΝ

Από τον "ΕΠΙΤΑΦΙΟ" του Μ. Θεοφράνη

Στο παραθύρι στέκοσουν
κι οι δυνατές σου οι πλάτες
φράζαν αιέρια την μπασκιά
τη θάλασσα, τις στράτες (δισ)

Κι ο ίσκιος σου σαν αρχάγγελος
πλημμύριζε το σπίτι,
κι ειξεί στ'αυτί σου σπίθιζε
η γαζία τ'αποσπερίτη (δισ)

Κι ήταν το παραθύρι μας
η θύρα όλου του κόσμου
κι έβγαζε στον παράδεισο
που τ'άστρα ανθίζαν φως μου (δισ)

Κι ως στέκοσουν και κοιτάζες
το λιόγερμα να λάμπει
σαν τιμονιέρης φάνταζες
κι η κάρια καράβι (δισ)

Και μες στο χλιο και γαλανό
τ'απόβραδο έγια λέσα
μ'αρμένιζες στη σιγαλιά
του γαλαξία μέσα (δισ)

Και το καράβι βούλιαξε
κι έσπασε το τιμόνι
και στου πελάγου το βυθό
πλανιέμαι τώρα μόνη (δισ)
